

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318201159
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318201159.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej L. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. A. XX, XXX XX Q., o zaplatenie 858,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21Csp/28/2018-89 zo dňa 3. októbra 2018 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 21Csp/28/2018-121 zo dňa 08.apríla 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Konanie v časti o zaplatenie 286,56 Eur s príslušenstvom zastavuje.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 144, § 145 ods.2, § 146 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 odsek 1, § 503 odsek 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“); § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1, ods. 5, § 54 odsek 1a 2, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. g) a písm. i), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 120/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXX. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Strany sporu uzavreli úverovú zmluvu dňa 09.01.2015, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej sumu 1.000 Eur pri dohodnutej úrokovej sadzbe 17,90 % ročne, z tejto sumy po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 100 Eur v deň poskytnutia úveru žalovaná čerpala reálne sumu 900 Eur. Dňa

19.03.2018 žalovaná uhradila v prospech žalobcu finančnú čiastku vo výške 283 Eur, na základe ktorej žalobca vzal čiastočne žalobu späť. Žalovaná v prospech žalobcu uhradila finančné prostriedky vo výške 623,90 Eur, z toho suma 466,97 Eur bola započítaná na úroky a a suma 141,97 Eur bola započítaná na istinu, suma 14,96 Eur bola započítaná na poisťné. Po podaní žaloby žalovaná uhradila v prospech žalobcu sumu 283 Eur, z tohto dôvodu žalobca podaním zo dňa 17.07.2018 vzal čiastočne žalobu späť.

4. Súd vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je podľa názoru súdu prvej inštancie pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch resp. v akej výške, kedy, ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

5. Keďže si žalobca uplatnil úrok vo výške 17,90 % z nezaplatennej istiny po zosplatnení úveru, v tejto časti súd uplatnenému nároku nevyhovel a žalobu v tejto časti zamietol. V tomto smere poukázal na to, že s poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úrok z úveru, čo vyplýva z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka. Nepochybne s poskytnutím úveru je spojené aj právo veriteľa požadovať úroky z úveru, ktoré je dlžník povinný v zmysle § 502 odsek 1 Obchodného zákonníka platiť od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Spornou je otázka, dokedy žalobcovi trvá nárok na zaplatenie úrokov. V tomto smere prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/146/98, v ktorom súd konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok a od splatnosti je dlžník v omeškaní a žalobca musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa zmluvné dojednanie, ktoré by zaväzovalo dlžníka k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015 sp.zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov z kapitalizovaných úrokov ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiel spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom, keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa spotrebiteľskej zmluvy. Žalovanej bol poskytnutý úver 1000 Eur, reálne bola poskytnutá suma 900 Eur, keďže poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100 Eur v zmysle bodu 3.5.obchodných podmienok jej bol započítaný na poskytnutý úver v deň jeho poskytnutia. Bolo preukázané, že žalovaná žalobcovi zaplatila 906,90 eur, teda viac ako jej bolo poskytnuté, preto súd žalobu ako nedôvodnú vo zvyšnej časti zamietol. Náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a to tak, že žalovaná mala prevažný úspech v konaní, avšak jej preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnila, preto jej súd ich náhradu nepriznal.

6. Proti rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí v prevyšujúcej časti a proti výroku o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie okrem zastavenej časti a zaviazhe žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi prizná náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Svoje odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. Má zato, že názor súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľskom úvere je nesprávny. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP). Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov, vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácii pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Podľa názoru žalobcu riešenie danej právnej otázky sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa ktorej nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vyjadrenie o vnútornej skladbe tej ktorej splátky. Žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, kde Najvyšší súd SR konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V uznesení Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018 dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa tohto zákona nie je možné od dodávateľov žiadať, by v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbách na istinu, úrok a poplatky). Uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018 dospel k záveru, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55Rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúc amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave (bod 59 Rozsudku). Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že otázka splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bola najvyšším súdom už vyriešená rozhodnutím z 28.februára 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017. Ďalej vo svojom odvolaní žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018, kde najvyšší súd dospel k záveru, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby zmluva obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok. V uznesení Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018 uviedol, že zákonom č. 129/2010 Z.z. je smernica 2008/48/ES transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu a zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súde pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom

prípade nielen možný ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok, a poplatky). Má zato, že právna otázka je vyriešená ustálenou rozhodovcou praxou dovolacieho súd, nakoľko bola vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, pričom neskoršie vydané rozhodnutia názory v skoršom rozhodnutí akceptovali a vecne na ne nadviazali.

7. Výška, počet a termín splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou všeobecných obchodných podmienok a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka a ktoré stanovujú kedy je ktorý poplatok splatný.

8. Vo svojom odvolaní žalobca namietal záver súdu prvej inštancie o tom, že v úverovej zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru odvolateľa odôvodnenie rozsudku odkazom na kalkulačku zverejnenú na internetovej stránke ekonomika.sme.sk je nepresvedčivé. Tvrdenie súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej RPMN podloženej výpočtom na internetovej stránke, podľa ktorého bola RPMN 23,78 % a nie 23,48 % ako bolo uvedené v zmluve podľa žalobcu nie je zrejme, či súd použil výpočet RPMN stanovený zákonom, a teda, či RPMN uvedená v zmluve je skutočne nesprávna. Žalobca má za to, že nie je možné považovať súdne rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, jasné a určité, ak zamietá nárok, avšak svoj názor nepodloží riadnou argumentáciou. Výpočet RPMN vychádza zo vzorca stanoveného zákonom a zohľadňuje presný dátum čerpania prostriedkov z úveru t. j. 9.1.2015, ktorý súd nemal k dispozícii a k čerpaniu nedošlo v deň podpisu zmluvy. Aj prípady, keď dátum splátky pripadne na deň pracovného pokoja, pri ktorých sa dátum reálnej splátky časovo posúva na neskorší pracovný deň, čo môže spôsobiť nesúlad vo výpočte oproti výpočtom uvedeným prvostupňovým súdom, nakoľko kalkulačka uvádzaná súdom nezohľadňuje minimálne presný deň čerpania a nie je zrejme, či zohľadňuje dni pracovného pokoja. zákon nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Odvolateľ podotýka, že zmyslom zákona nie je bezúčelový formalizmus alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku.

9. Žalobca sa ďalej vo svojom odvolaní vyjadril k zmluvnému úroku po zosplatnení. Má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. S poukazom na komentár IURA EDITION k § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov má žalobca zato, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje.

10. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu dovolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

14. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 09.01.2015 uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.000 Eur, pri úrokovej sadzbe 17,9 % p.a. a RPMN 23,48 %, priemerná RPMN 21,79 %. Celková suma, ktorú žalovaná sa zaviazala zaplatiť žalobcovi bola 2.249,20 Eur. Vzhľadom na porušenie ustanovení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo strany žalovanej, žalobca pristúpil k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 20.02.2018 s tým, že žalovaná bola vyzvaná na úhradu celého dlhu najneskôr do 01.03.2018. Dňa 19.03.2018 žalovaná uhradila sumu 283 Eur v prospech žalobcu. Podaním zo dňa 17.07.2018 žalobca vzal žalobu čiastočne späť z dôvodu čiastočnej úhrady žalovanou a žiadal v tejto časti konanie zastaviť.

15. Podľa ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Podľa ustanovenia § 517 odsek 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa odseku 2, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa ustanovenia § 1 odsek 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa odseku 2, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správnej závere v tom smere, že uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovanej ako dlžníka z úverovej zmluvy a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

19. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané

na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

20. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

21. Ak odvolateľ poukazuje vo svojom odvolaní na názor vyslovený v inom rozhodnutí krajského súdu, odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci nie je názor vyslovený v inom rozhodnutí záväzný. Prítom bolo potrebné prikloniť sa k názoru vyslovenému vyššou inštitúciou, a to Najvyšším súdom tak, ako to je uvedené vyššie.

22. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne nevyhoveli. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

23. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. v jeho napadnutom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe absencie/nesprávneho uvedenia náležitostí uvedených v ustanovení § 9 odsek 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd nepovažuje za potrebné sa vyjadriť k odvolacím námietkam týkajúcich sa absencie ďalších obligatórných náležitostí. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, ani nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý by mal s poukazom na úspech v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).